

Kulturen, kvinnorna och livet

Äntligen kan vi vända våra bleka ansikten mot solen och känna den löftesrika värmen mot vår hud. Stegen mot ateljén känns lite lättare och jag stannar upp en stund för att blicka ut över vårt fantastiska stationsområde. Närmast det gamla röda stationshuset där jag har min ateljé på övervåningen ligger det nyare. Det gula stationshuset som kom till när det gamla inte räckte till. Det var i en tid när det var full aktivitet av ett annat slag än nu. Fortfarande rullar det in godståg vid perrongen. Men för övrigt utmärker sig de båda husen av ett rikt kultur- och föreningsliv. Jag funderar på hur livet levdes här förr. Blicken sveper vidare och jag ser den låga morgonsolens starka strålar som tillsammans med de gamla träden bildar ett skuggspel över parkens täcke av höstgräs. Och längre bort, de två tvillingarna. De gamla arbetarbostäderna Gråbo och Korpkullen. Inte heller här levs det samma liv som förr. Inga trötta och kolsvarta män som vandrar hemåt för en bit mat och en stunds vila före nästa arbetspass. För det var det de var, dessa hus. Ett ställe att återhämta kraften på. Och utan alla de kvinnor som bodde här tillsammans med sina familjer hade det varit en tystare, kallare och mindre fruktsam plats. Så, tänker jag, har vår tid och deras ändå något gemensamt. Ännu idag är vi många kvinnor som håller denna plats vid liv, fyller den med liv. Vi kräver sällan mycket. Men vi är guld värda! Vi är konstigt nog enbart kvinnliga konstnärer och väverskor på området. Men i de två föreningarna så samlas tåg- och bilfantaster oavsett genus. Det är bra. För här finns det plats för alla. Och vi värnar området tillsammans och träffas i vårt nätverk. Vi framför våra synpunkter och tar beslut om gemensamma aktiviteter demokratiskt. Jag tänker återigen på de kvinnor som nu endast får göra sin röst hörd genom historien för att deras hårda liv i viss mån visas på Gråbo. Det arbetarmuseum som på ett unikt vis skildrar kvinnornas historia från en tid när Sveriges välstånd byggdes. Deras röst räknades inte. Till en början hade heller inte deras män rösträtt. År 1918 infördes allmän och lika rösträtt i kommunala val för män. Kan du tänka dig arbetarfamiljernas känsla när även kvinnorna fick sin rösträtt? Vägen dit var hård och krokig. Om ett år, 2021, firas demokratiåret. Om ett år firar vi att vi alla i vårt land är lika mycket värda och får rösta. Det är viktigt! Glöm det inte! Det är ingen självklarhet. Det finns länder som backar, som krymper sina invånares rättigheter. Ett museum att vara stolta och rädda om. Det har vi här i Karlskoga. Örebro läns museum har ett kontrakt med vår kommun året ut. Gråbo vore en mycket bra plats att fortsätta hedra dessa kvinnor på, som för snart 100 år sedan fick sin rättmätiga plats i ett demokratiskt samhälle. Detta tänker jag på när jag står här med ansiktet vänt mot ljuset. Låt det aldrig bli mörkt igen!